

[Udenrigsministeren]

hold, der på daværende tidspunkt var hyppigt forekommende som begrundelse for ansøgninger om asyl – f.eks. desertering fra militæret – ikke længere (efter Iran/Irak-krigens ophør) var gældende med samme styrke.

Rapporten indeholdt en forholdsvis detaljeret gennemgang af iranske ind- og udrejseprocedurer og -kontrol, reglerne vedrørende udstedelse og erhvervelse af pas, de sædvanligt forekommende persondokumenter, reglerne vedrørende permanent og midlertidig opholdstilladelse samt opnåelse af flygtningestatus i Iran, familie-, ægteskabs-, indfødsrets- og straffelovgivning, retssystemet, politimyndighederne, værnepligtsforhold samt forhold vedrørende iraneres tilbagevenden fra udlandet.

Rapporten indeholdt tillige et »summary« med arbejdsgruppens vurderinger vedrørende nogle af de ofte forekommende asylbegrundelser, herunder om mulighederne for og forekomsten af tilbagevenden til og besøgsrejser i Iran af iranere, som har fået asyl eller opholdstilladelse i Vesten. I relation til arbejdsgruppens tilsvarende rapport fra det foregående år vurderede den danske ambassade således, at »konklusionen er mere detaljeret end sidste år og skulle give udtryk for, at reelle begrundelser for ansøgning om asyl er blevet væsentligt reduceret.« Der er, som det således fremgår, tale om en sammenligning mellem årene 1989/90 og 1990/91.

I begrundelsen til S 992 henvises til en i dagbladet Politiken omtalt udtalelse af 31. januar 1991 til direktoratet vedrørende »eksisterende flugtveje, muligheden for at skaffe sig illegale pas i Iran og eksistensen af en oppositionel, men forbudt aktivitet mod styret.«

Udtalelsen, der er 1½ side lang, omtalte på den ene side, at smuglertrafikken i grænseområderne er en ældgammel foreteelse over den bjergrige iransk-tyrsk grænse, men fremhævede på den anden side vanskelighederne med hensyn til at passere grænsen i vinterhalvåret. Herom hed det: »Vinterperioden oktober-maj er selv for rutinerede og stedkendte folk en vanskelig periode, som dog næppe sætter en fuldstændig bremse på aktiviteterne, idet visse passager selv da vil kunne benyttes i stille vejr. De af vinteren skabte vanskeligheder er givetvis større for gendarmeriet m.fl. end for lokale, stedkendte folk. Mens det ikke kan udelukkes, at kvinder, ældre mennesker og fa-

milier med børn vil kunne passere grænsen illegalt i sommerperioden, hvor det er muligt at benytte muldyrtransport, er passage i vinterperioden, hvor strækningen må tilbagelægges til fods eller snarere på ski eller snesko, kun mulig for personer i særdeles god fysisk form.«

Den omstændighed, at Flygtningenævnet, som det har været anført, i en afgørelse sidste år lagde til grund, at en 27-årig kvindelig asylansøger »i oktober måned« udrejste illegalt til hest sammen med sine to børn, gør ikke ovenstående udtalelse »urigtig«, men bekræfter de forbehold, hvormed den er formuleret og selv sagt må læses.

I udtalelsen hedder det videre, at man »deler den opfattelse, at illegal udrejse med båd fra Bandar Abbas til Dubai må betragtes som værende så godt som umulig. Legal udrejse med den regulære færgeforbindelse forudsætter udrejsekontrol.« Baggrunden for udtalelsen var den på det pågældende tidspunkt intense militære overvågning på iransk side af ruten.

Også vedrørende den udrejserute har Flygtningenævnet på baggrund af en asylansøgers forklaring lagt til grund, at illegal udrejse kan finde sted. Uden hermed at kalde udtalelsen »urigtig« deler jeg det synspunkt, at udtalelsen ikke synes at give en fuldt dækkende beskrivelse, hvilket med Flygtningenævnets afgørelse således er fastslået.

Udtalelsen anfører endvidere, »at kontrollen med pasudstedelser i Iran er så effektiv, at næppe nogen embedsmand eller funktionær ville vove uretmæssigt at fjerne udfyldte pas eller anføre falske personoplysninger i pasene. Kontrollen med udrejsende iranske statsborgere er meget grundig, og det forekommer usandsynligt, at et falsk pas ikke skulle blive opdaget.

Bestiklinger kan vel ikke helt udelukkes, men forekommer næsten usandsynlige, idet et stort antal embedsmænd og funktionærer i så fald skulle inddrages såvel i pasudstedelsen som i udrejsekontrollen.«

Der må her først og fremmest erindres om, at udtalelsen er afgivet for 1½ år siden. Mere nylige oplysninger tyder på, at korrupsionen i den iranske administration er tiltaget kraftigt især i det seneste år og er blevet mere åbenlys på grund af den stadig forværrede økonomiske situation. Det bemærkes endvidere, at det er